

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **G. P.**, zastúpeného advokátom JUDr. P. K., proti žalovanému: **Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 19103/2009-1214 z 5. mája 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29.apríla 2010, č. k. 6S/80/2009-63, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.apríla 2010, č. k. 6S/80/2009-63 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 29.apríla 2010, č.k. 6S/80/2009-63 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca

domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 19103/2009-1214 z 5. mája 2009, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20. januára 2009, ktorým prepustil žalobcu podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“) zo služobného pomeru colníka, v ktorom pôsobil vo funkcii samostatného colného referenta Pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colný úrad Michalovce s miestom výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou, a to pre porušenie základných povinností colníka zvlášť hrubým spôsobom podľa § 44 ods. 3, písm. a), b), g) a h) zákona o štátnej službe colníkov a označené prvostupňové rozhodnutie potvrdil, nakoľko krajský súd po preskúmaní postupu a rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca sa podľa prvostupňového rozhodnutia z 20. januára 2009 mal dopustiť porušenia uvedených zákonných ustanovení tým, že v dňoch 29. októbra 2008 a 2. novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou po vykonanej colnej kontrole cestujúcich nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie Slovenskej republiky dováža v rozpore s colnými predpismi. Po tomto zistení nepostupoval podľa ustanovenia § 72 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 199/2004 Z. z. Colného zákona a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Colný zákon“), ani tovar nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou, čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán v rozhodnutí z 20. januára 2009 konštatoval, že uvedeným konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a preto s ním skončil dňom doručenia rozhodnutia služobný pomer.

Vzhľadom na nedostatky procesnej povahy, ktoré namietal žalobca v žalobe krajský súd poukázal na to, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli

podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 230 ods. 1, 3 zákona o štátnej službe colníkov.

Krajský súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného zistil, že žiadna z námietok vznesených v žalobe nie je dôvodná.

V prvom rade sa krajský súd zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy žalobcom v súvislosti so skutkovým vymedzením konania žalobcu uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí, teda pokiaľ ide o skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť 29.októbra 2008 a 2.novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou, pri colnej kontrole cestujúcich vykonávanej žalobcom. Neušlo pritom pozornosti krajského súdu, že žalobca pri formulovaní jednotlivých námietok vôbec nenamietal dôvodnosť, resp. pravdivosť skutkových zistení prvostupňového správneho orgánu. Napriek tomu krajský súd považoval za potrebné zaoberať sa aj hmotnoprávnym stavom veci, a to najmä z dôvodu, že základom jeho vymedzenia v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bol obsah žalobcom namietaného uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby z 8.decembra 2008 o vznesení obvinenia.

Krajský súd porovnaním obsahu úradného záznamu pplk. Ing. L. B., ktorý je súčasťou administratívneho spisu a ktorý obsahuje skutkové okolnosti, ku ktorým malo dôjsť v dňoch 29.októbra 2008 a 2.novembra 2008 s obsahom videozáznamu z uvedených dní zadováženého v trestnom konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Odborom inšpekčnej služby pod č. k. : SKIS-130/IS-4-V-2008 a s obsahom prepisu zvukového záznamu z uvedeného času, v rámci ktorého bol žalobca vo výkone služby, zistil, že skutočnosti uvedené v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú v súlade so zisteným skutkovým stavom veci.

Krajský súd s poukazom na § 227 ods. 1,2 zákona o štátnej službe colníkov skonštatoval, že výhrady žalobcu právne spochybňujúce legálnosť zadovážených dôkazov nie sú dôvodné. Podľa názoru krajského súdu je totiž zákonným procesným právom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu použiť na základe uvedených

zákonných ustanovení v administratívnom konaní akýkoľvek dôkaz získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t. j. aj v konaní trestnom.

Krajský súd sa ďalej podrobne zaoberal aj všetkými ďalšími námietkami žalobcu vyplývajúcimi z obsahu žaloby z 25.mája 2009 a zistil, že žiadna z nich nie je dôvodná, pričom navyše poukázal na to, že pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu v konaní o žalobách v správnom súdnictve súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250 ods. 3 OSP).

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný, ani správny orgán prvého stupňa, neboli príslušní na konanie vo veci, krajský súd poukázal na to, že z § 221 zákona o štátnej službe colníkov vyplýva, že prvostupňovým správnym orgánom v preskúvanej právnej veci bol riaditeľ Colného úradu Michalovce a žalovaným správnym orgánom je potom v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 OSP, § 3 a § 232 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov a internú právnu úpravu vyplývajúcu z Rozkazu ministra financií Slovenskej republiky č. 2/2007 generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky. Krajský súd tiež zdôraznil, že žalobca v žalobe nepresne označil žalovaného, keď uviedol, že ním je Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, avšak súd aj s prihliadnutím na neúčast' právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní 29.apríla 2010 nepovažoval uvedený nedostatok za prekážku rozhodnutia vo veci samej. Napokon z argumentácie žalobcu týkajúcej sa legitimacy prvostupňového správneho orgánu v danej veci krajský súd vydedukoval, že označenie žalovaného – Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky žalobca zvolil zámerne, a domáhal sa tak aj súdneho preskúmania príslušnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky pre predmetné administratívne konanie.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu týkajúce sa okolností začatia daného konania v personálnej veci žalobcu (zadováženie dôkazu pred začatím konania, nepredloženie dôkazov v priebehu konania, rozšírenie skutkového vymedzenia dôvodu prepustenia zo služobného pomeru popri skutku z 29. októbra 2008 o skutok z 2.novembra 2008 atď.), krajský súd považoval za dôležité zdôrazniť, že žalobca, ktorý bol právne zastúpený na základe plnomocenstva z 15.decembra 2008 už v samotnom konaní pred správnymi orgánmi oboch stupňov mohol v priebehu celého konania využívať všetky procesné

oprávnenia účastníka konania vyplývajúce z ustanovení § 226 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o štátnej službe colníkov.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného z 5.mája 2009 pritom vyplýva, že žalovaný správny orgán sa vyčerpávajúcim spôsobom právne vysporiadal s danými námietkami, ktoré krajský súd z hľadiska ich významu pre konečné rozhodnutie vo veci navyše považoval za právne bezvýznamné, t. j. nemajúce vplyv aj v prípade zistenia ich opodstatnenosti na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 12.mája 2009. Súčasťou administratívneho spisu je aj výzva Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 27.marca 2009 adresovaná právnomu zástupcovi žalobcu, ktorou bol vyzvaný v súlade s ustanoveniami § 231 ods. 7, § 232 zákona o štátnej službe colníkov k oboznámeniu sa s dôkazmi, ktoré boli podkladom pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka a dôkazom, ktoré boli vykonané v rámci konania o odvolaní žalobcu.

Krajský súd zdôraznil, že žalobca ani jeho právny zástupca nevyužili v konaní danú procesnú možnosť, pričom aj dôkazy vykonané v štádiu odvolacieho konania potvrdili podľa názoru krajského súdu dôvodnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru colníka. Nedôvodnou je preto aj posledná z hore uvedených námietok žalobcu týkajúca sa porušenia jeho procesných práv v odvolacom konaní.

Krajský súd vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu veci mal teda za preukázané, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, a že správne orgány oboch stupňov dodržali aj všetky procesné ustanovenia dané zákonom o štátnej službe colníkov pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

Poukázal pritom aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa danej právnej problematiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5 Sž 35/2002), z ktorej vyplýva, že nielen úmyselné konanie colníka porušujúce služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť, ktoré podľa názoru krajského súdu v preskúmanej právnej veci bolo žalobcovi preukázané, ale aj nedbanlivostné konanie môže byť dôvodom pre skončenie služobného pomeru colníka.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutia správnych orgánov a vec im vráti na nové konanie a rozhodnutie.

Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a nariadeniami, teda je nezákonné, nakoľko na jednej strane má závažné formálne a procesné vady, nerešpektuje základné zásady správneho konania, a na druhej strane má aj závažné hmotnoprávne vady, ktoré spočívajú v nesúlade predmetného rozhodnutia s ostatnými právnymi predpismi SR.

Zopakoval svoje námietky uvedené v žalobe týkajúce sa procesných nedostatkov, ktorými podľa neho trpia rozhodnutia správnych orgánov a v súvislosti s rozsudkom krajského súdu uviedol, že podľa jeho názoru sa krajský súd nezaoberal a nevysporiadal so žiadosťou z jeho námietok, najmä však s tou, ktorá sa týkala nezákonnosti získaných a predkladaných dôkazov – DVD záznamov, s obsahom ktorých sa nemohol krajský súd podľa jeho názoru oboznámiť, nakoľko tieto boli v cudzom jazyku a do dnešného dňa neboli pretlmočené do štátneho jazyka. Napriek tejto skutočnosti krajský súd tento dôkaz - obsah záznamov, bral ako základ pre svoje rozhodnutie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 18.júna 2009 navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom a po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe, pretože podľa jeho názoru žalobca uvádza v odvolaní proti rozsudku tie isté dôvody ako v žalobe.

Uviedol, že rozhodnutie vydal ako vecne a miestne príslušný orgán, začatie ako aj predmet konania bol žalobcovi včas a riadne oznámený, naproti tomu žalobca na svoju obranu neuviedol žiadne skutočnosti ani neoznačil dôkazy, ktoré by popierali správnym orgánom zistený skutkový stav, obidve rozhodnutia správnych orgánov jemu, resp. jeho právnenému zástupcovi boli riadne doručené. Pokiaľ žalobca v odvolaní spochybňoval výpisky z trestného spisu, ktoré boli použité ako dôkaz, žalovaný poukázal na to, že tieto výpisky boli

úradným záznamom, ktorý bol získaný v súlade s § 227 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe colníkov z trestného spisu, nakoľko proti žalobcovi bolo uznesením z 8.decembra 2008 vznesené trestné obvinenie za spolupáchateľstvo zločinu prijímania úplatku a zneužívania právomoci verejného činiteľa.

V súvislosti s námietkou, že záznamy sú prístupné iba v cudzom a nie aj v štátnom jazyku, a preto krajský súd nemohol vykonať tieto dôkazy, žalovaný zdôraznil, že úradný preklad rozhovorov do štátneho jazyka je založený v spise, no napriek tomu rozhodujúcim pre posúdenie zákonnosti výkonu služby žalobcu v inkriminovaných dňoch nie je ani tak obsah rozhovorov, ale obrazové záznamy, z ktorých je nepochybné, že, žalobca ani v jednom prípade nepostupoval tak, aby zistený nezákonný dovoz tovaru bol zaevidovaný do prvej evidencie.

Preto trval na tom, že žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a základnú služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože sa nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy v očiach verejnosti, alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa jeho názoru je nezlučiteľné so záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval colník, ktorý nie čestný a disciplinovaný, ktorý nedodržiava povinnosti uložené mu zákonom a neriadi sa právnymi predpismi a rozkazmi nadriadených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 15. júna 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov účinného do 31.augusta 2009, služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil

služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. 19103/2009-1214 z 5. mája 2009, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20. januára 2009, ktorým prepustil žalobcu zo služobného pomeru colníka za hrubé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností ktorých sa dopustil tým, že v dňoch 29. októbra 2008 a 2. novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou po vykonanej colnej kontrole cestujúcich nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie Slovenskej republiky dováža v rozpore s colnými predpismi.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že hlavný dôkaz, na ktorom krajský súd založil svoje rozhodnutie t. j. videozáznamy z výkonu služby z 29. októbra 2008 a 2. novembra 2008 bol získaný nezákonným spôsobom, odvolací súd poukazuje na to, že táto námietka žalobcu nemá oporu v spisovom materiály.

Predmetný dôkaz bol získaný v rámci trestného stíhania v súlade s právnymi predpismi (v už citovanom uznesení vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR sa konštatuje využitie informačno-technických prostriedkov v zmysle § 114 Trestného poriadku na základe príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku), a preto žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa boli oprávnení tento dôkaz akceptovať ako dôkaz v zmysle § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov.

Pokiaľ žalobca namietal, že tieto videozáznamy sú prístupné iba v cudzom jazyku, odvolací súd poukazuje na to, že je pravdou, že na videozázname z 2.novembra 2008 je evidentné, že tak colníci ako aj cestujúci komunikujú medzi sebou v maďarskom jazyku, pričom v spise sa nachádza úradný preklad rozhovoru do slovenčiny, ktorý sám osebe podľa názoru odvolacieho súdu nie je spôsobilý preukázať porušenie služobných povinností a prísahy žalobcu.

Avšak, z videozáznamu je nesporné, že žalobca zobral cestujúcemu u ktorého vykonal osobnú prehliadku kartón cigariet, no napriek tomu z prvotnej evidencie vyplýva, že od 31.októbra 2008 do 9.novembra 2008 nevykonal žalobca žiaden záznam, z ktorého by bolo zrejmé, že nejakej osobe zhabal kartón cigariet, z čoho nepochybne vyplýva, že žalobca nájdený tovar – kartón cigariet, dovážaný v rozpore s colnými predpismi, nezaevidoval v prvotnej evidencii tak, ako mu to ukladá zákon.

Navyše, z videozáznamu z 29.októbra 2008 je nepochybné, že žalobca, druhý colník a cestujúca komunikujú medzi sebou v slovenskom jazyku a opätovne je jasne vidieť, ako žalobca potom, ako zistil, že cestujúca má pri sebe o 5 škatuliek cigariet viac, ako dovoľujú colné predpisy, na túto skutočnosť cestujúcu upozornil, avšak štyri škatulky si ponechal spolu s kolegom, pričom v prvotnom zázname z 29.októbra 2008 uvedené skutočnosti nezapísal, čím umožnil, aby predmetný tovar unikol spod colného dohľadu.

Neobstojí preto námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že krajský súd vykonal dôkaz, ktorý bol získaný nelegálne a ktorý v skutočnosti ani vykonať nemohol. Práve naopak, predložené videozáznamy nad všetku pochybnosť preukazujú, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prísahy a služobných predpisov a skutkový stav bol krajským súdom ako aj správnymi orgánmi zistený dostatočne a presne.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že žalobca v celom konaní pred správnyimi orgánmi, pred súdom prvého stupňa a ani v odvolacom konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybniť skutkový stav zistený správnyimi orgánmi, ktorým bolo preukázané, že nie je v záujme štátu mať v štátnej službe osobu, ktorá vedome porušuje a zanedbáva služobné povinnosti.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnyich orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti colníka zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby colníkov, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Navyše všetky námietky procesnoprávneho charakteru boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 15. júna 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová